

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 622/2018
07.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Лазића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 91/17 од 09.11.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1405/2017 од 23.02.2018. године, у седници већа одржаној 07.06.2018. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Лазића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 91/17 од 09.11.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1405/2017 од 23.02.2018. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и члана 439. тачка 1) и тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 91/17 од 09.11.2017. године, између осталих, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 01.11.2016. године до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција. На основу члана 87. КЗ у вези члана 350. став 5. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета, као у изреци пресуде, а на основу члана 88. КЗ мера безбедности протеривање странаца из земље у трајању од пет година, по правноснажности пресуде, с`тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Окривљени су обавезани да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка, као у изреци пресуде, те да суду накнаде паушал, као у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1405/2017 од 23.02.2018. године усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу преиначена је пресуда Вишег суда у Нишу К 91/17 од 09.11.2017. године, у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на оптужене АА и ББ тако што их је суд за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, осудио на казну затвора у трајању о по две године и шест месеци у коју им је урачунато време проведено у притвору од 01.11.2016. године до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, док су одбијене као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, окривљеног ББ и његовог браниоца, браниоца окривљеног ВВ и браниоца окривљеног ГГ, и првостепена пресуда, у непреиначеном делу, потврђена.

Апелациони суд у Нишу је о трошковима и судском паушалу одлучио као у изреци пресуде.

Бранилац окривљеног АА адвокат Мирослав Лазић, на основу члана 482. став 1. и члана 483. став 1. ЗКП, поднео је захтев за заштиту законитости због повреда закона одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП; члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, 438. став 1. тачка 11) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе да је починио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се најпре указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер се, по ставу одбране, побијане пресуде заснивају на доказима који су прибављени на незаконит начин - записницима о препознавању лица МУП-а РС ПУ Ниш, којом приликом су ВВ и ГГ, као лица која су њих ангажовала за певоз миграната, означили два од показаних шест лица и то лица ББ и АА. У време када је вршено препознавање лица 03.11.2016. године, као и пре извођења ове радње, ВВ и ГГ су, као лица која су се налазила у притвору, имали браниоце по службеној дужности који су им, од стране Основног јавног тужиоца у Нишу, одређени у личности адвоката Дарка Аранђеловића и Душана Матића. Надаље, тада осумњичени ББ и АА, су у време обављања препознавања 03.11.2016. године, као и пре ове радње, имали заједничког изабраног браниоца - адвоката Мирослава Лазића, међутим, Основни јавни тужилац у Нишу им, независно од тога, поставља браниоца по службеној дужности и то такође у личности адвоката Дарка Аранђеловића и Душана Матића чиме је, по ставу браниоца, институт одбране доведен у апсурдну

ситуацију јер су исти браниоци - адвокати Дарко Аранђеловић и Душан Матић ангажовани ради одбране супротстављених права и интереса и то на једној страни тада већ осумњичених лица ББ и АА - који се налазе међу показаним лицима за препознавање, као и ВВ и ГГ - лица која врше препознавање - која се у том тренутку налазе у притвору.

Одредбом члана 78. став 1. ЗКП је прописано да више окривљених могу у истом предмету имати заједничког браниоца само ако то не омета стручно, савесно и благовремено пружање правне помоћи у одбрани.

Врховни касациони суд налази да су записници о препознавању лица МУП РС ПУ Ниш Ку 43616 од 06.11.2016. године сачињени противно одредби члана 78. став 1. ЗКП јер је препознавање лица обављено у присуству браниоца адвоката Дарка Аранђеловића и адвоката Душана Матића који су истовремено били браниоци лицима која су вршила препознавање и двојици лица, од шест, која су била међу лицима за препознавање.

Како су наведене радње препознавања лица обављене противно одредби члана 78. став 1. ЗКП, то су и записници сачињени везано за наведене радње докази на којима се по одредбама ЗКП пресуда не може заснивати.

Међутим, Врховни касациони суд налази да би, имајући у виду друге доказе изведене у законито спроведеном поступку на главном претресу, појединачно наведене и оцењене у првостепеној пресуди (страна 7 до 12), између осталих, исказе сведока ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ, очигледно и без тих доказа била донета иста пресуда и окривљени АА и др. оглашени кривим због извршеног кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. Кривичног законика, те Врховни касациони суд налази да у редовном кривичном поступку није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које би требало укинути правноснажне пресуде и изнова спровести кривични поступак против окривљених, па се на ову повреду поступка неосновано указује у захтеву браниоца.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује и на повреду закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП наводима да радње које су описане у изреци пресуде, не упућују на извршење кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, па је самим тим суд на дело које је предмет оптужбе погрешно применио одредбу члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ. Одбрана налази да суд није у изреку унео опис користи као битног обележја кривичног дела и у чему се она састоји, те изрека не садржи сва битна обележја предметног кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

Одредбом члана 350. став 2. Кривичног законика прописано је да ко у намери да себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољени прелаз границе Србије или недозвољени боравак или транзит кроз Србију казниће се ..., а одредбом члана 350. став 3. КЗ је прописано ако је дело из става 2. овог члана учињено од стране групе, злоупотребом службеног положаја, или на начин

којим се угрожава живот или здравље лица чији се недозвољени прелаз границе Србије, боравак или транзит омогућава или је кријумчарен већи број лица казниће се

Надаље, у чињеничном опису дела, датом у изреци првостепене пресуде је утврђено да су сва четворица окривљених, међу којима и окривљени АА, између осталог „... реализујући претходни договор ... у стању урачунљивости, ... при чему су знали да су њихове радње противзаконите и били свесни да су њихова дела забрањена и противправна, па су хтели њихова извршења ... у намери да себи прибаве корист омогућили већем броју лица ... недозвољен транзит кроз Србију“, чиме су назначене све чињенице и околности па и намера да се прибави корист које представљају законска обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, за које је окривљени АА оглашен кривим побијаним правноснажним пресудама, како објективне околности које се односе на саме радње извршења окривљеног, тако и субјективне околности које се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног. На наведени начин окривљени АА је, применом закона који се може применити правноснажно оглашен кривим и осуђен за извршено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, па су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног да су правноснажне пресуде донете повредом кривичног законика из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП оцењени као неосновани.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног се указује и на повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а Врховни касациони суд налази да се, без нумеричког означавања, захтевом такође указује и на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП (наводима да је изрека пресуде противуречна сама себи, да су разлози пресуде противуречни изреци, да су разлози о одлучним чињеницама у знатној мери нејасни, неразумљиви и међусобно противречни ...) и члана 440. ЗКП (наводима да суд није правилно ценио одбране окривљених уз изношење сопствене анализе истих ...).

Међутим, како наведене повреде не спадају у круг повреда које представљају законске разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, прописане чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, поднети захтев је, у овом делу, оцењен као недозвољен и одбачен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић